Nordström/Cecilia Hillström & Österberg/Andréhn-Schiptjenko

konsten.net/nordstrom-cecilia-hillstrom-osterberg-andrehn-schiptjenko

Anders Olofsson 12 november 2026

Det fanns en gång en värld, där man kunde slå sig ned vid vägkanten i gryningen för att invänta en transport som skulle anlända någon gång under dagen. Eller där upplevelsen av ett blixtsnabbt tidsförlopp på en idrottsarena bara kunde återberättas, inte avbildas. Idag har tiden och rummet genomgått en fundamental förändring, driven av mobiltelefoner och nätanslutna datorer.

Umberto Boccioni, Dinamismo di un ciclista, 1913. Foto: Gianni Mattioli Collection/Museo del Novocento

Den amerikanske kulturhistorikern Stephen Kern skriver i sin bok ”The Culture of Time and Space 1880–1918” om hur genomgripande uppfattningen om rummet och tiden förändrades under decennierna kring det förrförra sekelskiftet. Inte minst gäller detta tidsbegreppet. Henri Bergsons subjektiva tidsbegrepp ”la durée”, James Joyces “stream of consciousness” och Einsteins relativitetsteori är samtliga barn av just denna tidsperiod. Konstnärerna tog utmaningen på allvar.

Somliga experimenterade med tidens nyaste uppfinning, filmkameran, men även målarna drog sitt strå till stacken. Futuristen Umberto Boccionis verk ”Dinamismo di un Ciclista” och Jean Metzingers ”Au Vélodrome” speglar fascinationen inför cykelns, det nya fortskaffningsmedlet, förmåga till halsbrytande hastighet.

Christopher Robin Nordström, Cicli Gabriel, 2024. Foto: Cecilia Hillström Gallery

Christopher Robin Nordströms utställning på Cecilia Hillström Gallery tar oss tillbaka till velodromcyklingens arena. Sporten var som störst under just den period som Stephen Kern beskriver och bedrevs som en form av gladiatorspel, ofta med spektakulära olyckor som konsekvens.

Innan filmmediet tagit sig in på idrottsarenorna var de sensationslystna journalisterna tvungna att dokumentera katastroferna med stillbildskamerans hjälp, efter att de inträffat. I avsaknad av autentiska bilder kunde man till och med iscensätta ”olyckor”.

Christopher Robin Nordström, Iver Lawson, 2026

Människans dragning till att bevittna katastrofer tycks vara tidlös – tänk David Cronenburgs kultfilm ”Crash”. Men Christopher Robin Nordströms fotografiska verk är kliniskt rena från alla detaljer som skulle kunna antyda kroppsskador eller död. Hans cyklister breder ut sig på marken, omslingrade av sina fordon. Intrycket är enkelt, men resultatet betydligt mer fascinerande och avancerat än vad den första anblicken ger för handen.

Stämningen i bilderna är närmast meditativ. Det iscensatta draget är inget konstnären försöker dölja, snarare tvärtom. Personerna utför en stillbildskoreografi som alls inte utstrålar den högoktaniga tävlingsinstinkt som kännetecknar velodromcyklingen. I stället är de fångade i ett ögonblick av gemensam närvaro. Konkurrenterna är varandras förutsättningar, och tävlingsbanan blir spelplatsen för en publik form av intimitet.

Sixten Sandra Österberg, Drift, 2026. Foto: Sissela Jensen

Den som vill utforska tids- och rumslighet på ett ännu djupare plan kan ta tunnelbanan tvärs över stan till Andréhn-Schiptjenko och Sixten Sandra Österbergs utställning ”Shifts”. Hon arbetar i en samtida tradition där man bland andra hittar Sara-Vide Ericson. Ett skickligt, detaljrikt måleri som motiv- och kompositionsmässigt vänder på vår uppfattning av hur tid, rum och situation skapar en känsla av att man befinner sig i en del av verkligheten som inte är helt sammanhängande utan resultatet av ett omsorgsfullt arrangerat montage.

Sixten Sandra Österberg, Smältpunkt, 2026. Foto: Sissela Jensen

Liksom många av de förmodernistiska konstnärerna är personerna som Sixten Sandra Österberg placerar i sina bilder hämtade ur den egna bekantskapskretsen, vilket förmedlar en känsla av närhet som ändå inte exkluderar. Den som vill ge sig på jakt efter konsthistoriska *easter eggs* har en högtidsstund, här finns både prerafaeliter och Gustave Courbet.

Men detta är mest en bonusupplevelse. Sixten Sandra Österberg skildrar en värld som är stadd i en ständig men mycket långsam förändring. Människornas kroppar lämnar avtryck i gräset, i snön och i sängkläderna. Ibland sker det tydligt, andra gånger som en knappt märkbar påverkan, och då kan motivets figuration tona ut i ett bländvitt intet. Sixten Sandra Österberg spelar i en liga där det är trångt om saligheten, men hennes egenart slår igenom med styrka och tydlighet.

Anders Olofsson

Christopher Robin Nordström, ”Anatomy of incidents”, Cecilia Hillström Gallery, Hudiksvallsgatan 8, Stockholm. Utställningen pågår 5 november – 19 december.

Sixten Sandra Österberg, ”Shifts”, Andréhn-Schiptjenko, Linnégatan 31, Stockholm. Pågår 5 november – 19 december.

Sixten Sandra Österberg, Darling, 2026. Foto: Sissela Jensen